

PÄIVI LUKKARILA

Kerrostalo KEMPPAINEN

KUVITTANUT MILLA PALONIEMI

Karisto
Hämeenlinna

Teksti © Päivi Lukkarila ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

Kuvitus © Milla Paloniemi

ISBN 978-951-1-38367-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

1

Aura oli ollut kolme päivää kipeänä. Aluksi hänellä oli ollut korkea kuume, eikä hän siksi ollut jaksanut muuta kuin nukkua, mutta seuraavana päivänä kuume oli laskenut. Nyt, kolmantena sairauspäivänä, Aura tunsi itsensä jo täysin terveeksi. Äiti oli kuitenkin sitä mieltä, että ennen kouluun palaamista piti ehdottomasti olla yksi kuumeeton päivä. Ei Auraa harmittanut jäädä kotiin. Koulussa ei tätä nykyä ollut aina kauhean kivaa, koska Janina ja Olivia olivat alkaneet juosta Auraa karkuun välitunneilla. He olivat ryhtyneet käymään ihan oikeilla ratsastustunneilla, ja lisäksi heillä oli oma kerho, Kepparikerho

Tuliharja, sekä pehmeästä kankaasta tehdyt keppihevokset, joilla oli hienoja varusteita. Janina ja Olivia eivät ottaneet Auraa mukaan Kepparikerho Tuliharjaan, koska heidän mielestään isän tennissukasta tehty Pyry ei ollut tarpeeksi hieno ratsu.

Kuumeettomana päivänä Auraa alkoi kyllästyttää sängyssä lojuminen. Kun telkkaristakaan ei tullut mitään kivaa, hän istui huoneensa ikkunassa ja katseli alas taloyhtiön pihalle. Yhtäkkiä jokin ruskea ja pyöreähkö vilahti roskakatosten takaa etuovelle. Ovi kävi, ja sitten rappusista alkoi kuulua askeleita. Yleensä, kun joku käveli portaissa, kuului ”lämps lämps” tai, jos kyseessä oli joku vähän isompikokoinen aikuinen, ”tömpsis tömpsis”. Nyt portaista kuului terävä ”kipetikopeti”. Aura kuunteli tarkasti, pysähtyisivätkö askeleet heidän kerrokseensa, mutta ”kipetikopeti” jatkui vieläkin ylemmäs. Auran kodin yläpuolella ei ollut enää asuntoja, siellä oli ainoastaan säilytysvintti.

Aura yritti muistella, miltä sisään livahtanut ruskea olento oli näyttänyt. Se oli mennyt pihan poikki niin nopeasti, ettei hän ollut ehtinyt näkemään sitä kunnolla. Ihminen se ei ollut. Ehkä se oli karhu. Aura alkoi miettiä, minkälaista olisi, jos olisi oma lemmikkikarhu. Äiti ja isä eivät olleet antaneet hänen ottaa lemmikkiä. Koirista oli kuulemma liiaksi vaivaa, kissat eivät sopineet kerrostaloon ja isän mielestä hiiret ja rotat olivat inhottavia. Karhusta ei ollut puhuttu. Ehkä isä suostuisi lemmikkikarhuun. Hänen suosikkijääkiekkjoukkueensakin oli nimeltään Jäätelän Jääkarhut.

Kun äiti lähti käymään kaupassa, Aura veti tossut jalkaan, nappasi avaimen pyjamantaskuun ja hiippaili porraskäytävään. Siellä oli täysin hiljaista. Aura kuulosteli hetken ja lähti sitten kiipeämään portaita. Kun hän ehti ylätasanteelle, hän näki jotakin karvaista ja pulleaa. Se oli poni.

- Hei poni, Aura sanoi.
- Hei tyttö, poni vastasi.

Sillä oli pitkä ja paksu otsatukka, jonka alta pilkistivät kirkkaat silmät. Silmissä oli vähän epäluuloinen katse.

– Mitä sinä täällä teet? Aura kysyi.

– Ajattelin muuttaa tänne asumaan, poni vastasi ja ravisti vähän kaulaansa.

– Vintillekö?

Poni ei vastannut mitään. Ehkäpä se ei tiennyt, mikä vintti oli.

– Minulla on kauhea nälkä, se sanoi sitten.

Aura mietti vain hetken. Isä oli joskus sanonut, että poni olisi vihoviimeinen eläin, joka heille tulisi. Mutta jos Aura piilottaisikin ponin huoneeseensa eikä kertoisi siitä kenellekään.

– Osaatko olla ihan hiljaa? hän kysyi.

Poni nyökkäsi.

– Mennään meille, Aura sanoi. – Asumme tuossa kerrosta alempana. Siellä saat syötävää.

Aura lähti loikkimaan portaita alas, mutta poni ei seurannutkaan häntä. Se asettui seisomaan aivan portaiden reunalle, kurkotti

kaulaansa pitkäksi ja nuuhki epäluuloisesti askelmia.

– Etkö uskalla tulla? Aura kysyi.

– Ylöspäin oli ihan helppoa kulkea, poni sanoi mietteläästi. – Mutta kyllä minä selviän. Minun isäni oli walesinvuoristoponi.

Se lähti laskeutumaan portaita hyvin hitaasti ja varovaisesti. Kolmannella portaalla sen kaviot äkkiä lipesivät, ja se pompahteli loput portaat kyljellään. Kuului melkoinen tömähdys, kun se päätyi porrastanteelle.

– Sattuiko? Aura kysyi.

– Mitäpä luulet? poni tokaisi vähän äreästi ja vääntäytyi vaivalloisesti jaloilleen.

Aura puhalsi hellästi ponin sitä kylkeä, joka oli liukunut portaita vasten. Sitten hän avasi kotiovensa, ja he menivät Auran huoneeseen.

– Minun nimeni on Aura, Aura sanoi heti suljettuaan huoneensa oven.

– Onpa kaunis nimi, poni totesi. – Minä pidän ihan valtavasti kaurasta.

– AU-ra, Aura tarkensi. – Ei kaura vaan Aura. Mikä sinun nimesi on?

Poni oli hetken hiljaa.

– Kemppainen, se sanoi sitten.

Aurasta Kemppainen oli vähän kumma nimi ponille. Tavallisesti kai niillä oli sellaisia nimiä kuin Salama tai Tähti tai Tarmo.

– Kuinka sinä oikein osaat puhua? Eivät kai ponit yleensä osaa?

– En minä olekaan niin kuin ponit yleensä, Kemppainen totesi polleasti. – Minä olen ehkä pienin mutta silti paras.

– Paras missä?

– Paras ihan missä tahansa. Mutta eikö täällä pitänyt olla ruokaa?

Aura meni keittiöön. Hän otti pöydällä olevasta maljasta muutaman omenan ja etsi kaapista näkkileipää. Kaapissa oli myös kaurahiutalepaketti. Aura haki pesuvadin ja kaatoi siihen kaurahiutaleita. Ne näyttivät kovin kuivilta, joten Aura laski hanasta vähän vettä niiden päälle ja sekoitti ne puuroksi. Hän tiputteli omenat puuron jouk-

koon, otti näkkileivät kainaloonsa ja meni huoneeseensa. Kemppainen oli tällä välin tutkinut siellä vähän paikkoja. Tuoli oli kaatunut ja kynäteline pudonnut kirjoituspöydän alle.

Kemppainen ilahtui nähdessään kaura-hiutalepuuron ja omenat pesuvadissa.

– Näyttää hyvältä! se hihkaisi.

Se työnsi turpansa pesuvatiin ja alkoi ahmia. Sen suusta kuului ”tuff tuff” ja ”slurp

